

LORNA BYRNE

*Meile
kilusi
iš dangaus*

PIRMAS SKYRIUS

Mes visi esame tyra meilė

Mes visi esame tyra meilė. Tik tą meilę dauguma esame užrakinę širdyje ir jos neišleidžiame. Bet meilė niekur nedingsta. Galime ją paslėpti, bet ne sunaikinti, tad visada turime galimybę išleisti. Pirmiausia ją išlaisviname, iš naujo mokydami save mylėti save. Jei nemylime savęs, negalėsime mylėti ir kito.

Meilė yra galingiausia jėga pasaulyje; ji randasi iš mūsų sielos, iš dangaus. Visas džiaugsmas ir laimė mūsų gyvenime kyla iš meilės; meilė mus veda reikiama kryptimi ir stumia į priekį, kad ir kas vyktų mūsų gyvenime; dėl meilės verta gyventi.

Meilė – tarsi saulė; tai mūsų gyvybinė galia, ji viską perkeičia. Bet angelai man nuolat rodo, kaip menkai dauguma žmonių myli save – todėl mūsų gyvenime tiek mažai meilės, nors galėtų būti kur kas daugiau. Dabartinė pasaulio būklė rodo, kaip stinga meilės.

Žmonės dažnai mano, kad meilė – tai tik malonumai ir linksmybės, bet iš tiesų ji neretai skaudina. Atsiverdami meilei, atsiveriame ir skausmui. Dauguma mūsų bijodami skausmo jau vaikystėje išmokome užkietinti širdis ir užrakinti meilę. Kai uždarome meilę, mūsų pasaulis tampa kur kas šaltesnis, savanaudiškesnis ir liūdnesnis. Užslėpdami meilę giliai širdyje, slopiname savo žmoniškumą.

Nuo mažens angelai mane mokė suvokti meilę ir padėjo kūno akimis išvysti meilės galią.

Nuolat regiu angelus. Neprisimenu, kad kada nors būčiau jų nemačiusi. Kai vos tik gimusi atmerkiau akis, jie jau buvo šalia, nors tada dar nežinojau, kad tai angelai. Matau juos taip pat aiškiai kaip savo dukrą, sėdinčią priešais mane prie pietų stalo. Nebuvo dienos, kad nebūčiau regėjusi angelo. Angelai yra geriausi mano draugai, palydovai ir mokytojai.

Kai man buvo maždaug penkeri, pirmą kartą suvokiau, kad angelai mane moko matyti meilę. Su mama, tėčiu ir seserimis sėdėjau prie virtuvinio stalo namuose Dubline, Senajame Kilmainhame. Buvo atėjęs svečias ir atnešė nuostabių vaišių: šokoladinį pyragą. Mes, vaikai, nepaprastai džiaugėmės, nes tėvai retai išgalėdavo mums nupirkti py-

rago. Stalą supo angelai. Vienas iš jų liepė atidžiai žiūrėti į tėtį. Dariau kaip liepta. Pamažu įžvelgiau nuo jo sklindant tarsi švelnų rūką. Atrodė, kad rūkas skverbiasi iš kiekvienos jo poros, iš viso kūno ir sklendžia prie mano mamos. Pasukusi galvą suvokiau, kad ir nuo mamos kyła panašus rūkas. Abu rūko debesys susijungė ir susimaišė. Rūkas buvo bespalvis, bet spindėjo, kaip šviečiant saulei spindi ledas.

Tai buvo pirmas kartas, kai suvokiau savo akimis reginti meilės galią; žinojau, kad be angelų nebūčiau to pamačiusi.

Tėtis pjaustė pyragą ir jau ketino pirmą gabaliuką duoti man, bet mama griežtai pareiškė, kad pyrago pirma turi gauti mano sesuo. Tėtis įskaudintas pasižiūrėjo į ją, ir jo rūkas ėmė trauktis. Mano regėta tarpusavio meilės galia išnyko. Angelai paaiškino, kad pikta mamos pastaba privertė jį atsiimti ir užrakinti meilę. Tėtis išizeidė ir sutriko, nes neketino kuriam nors vaikui teikti pirmenybę; man pyrago jis ketino paduoti tik todėl, kad sėdėjau arčiausia jo.

Tai buvo pirmas iš daugybės kartų, kai mačiau meilės jėgą. Regiu ją, kai žmogus su meile galvoja apie kitą asmenį ar daiktą. Tačiau ją matau ne visada ir ne visų širdyse. Atvirai tariant, norėčiau jos matyti daugiau. Regiu maždaug vieno iš dvidešimties per dieną sutinkamų žmonių meilės galią.

Man vis dar sunku aiškiau apibūdinti, kaip atrodo ta meilės galia. Ji nepanaši į aurą, energiją ar šviesos spindulį. Ji visiškai kitokia, nors aš ją aiškiai matau.

Angelai mane išmokė ne tik regėti meilės galią, bet ir išmatuoti jos stiprumą tarsi temperatūrą.

Meilė yra didžiausia
jėga pasaulyje.

Angelai mane išmokė daug ko. Angelas Mykolas ir angelas Hosas, ko gero, išmokė daugiausia – žinoma, neskaitant angelo sargo, apie kurį man nevalia pasakoti. Su angelu Mykolu susipažinau dar kūdikystėje. Jis man beveik visada pasirodo gražaus vyro pavidalu. Su angelu Hosu susipažinau maždaug tada, kai pirmą kartą išvydau fizinę meilės galią. Jis atrodo kaip senamadiškas mokyklos dėstytojas su mantija ir keista skrybėle. Daug žino ir yra išmintingas, be to, puikiai geba mane pralinksminti ir įkvėpti man pasitikėjimo savimi. Su juo daug bendravau mokydamasi mokykloje, kai vargau dėl disleksijos ir jaučiausi be galo kvaila; jis man padeda ir dabar, kai rašau ir bendrauju su skaitytojais ir žurnalistais.

Yra dar vienas angelas, tik nežinau jo vardo ir nesu jo aiškiai mačiusi, bet jis visad šalia, kai man atskleidžiamos meilės paslaptys. Šis angelas buvo virtuvėje, kai mačiau mamos ir tėčio tarpusavio meilę, jis yra netoliese ir dabar, man rašant apie meilės galią. Visada būna man iš dešinės

kiek už nugaros, kad jį matyčiau tik akies krašteliu ir negalėčiau geriau įsižiūrėti. Nenutuokiu kodėl. Teiravausi apie šį angelą, bet atsakymo negavau. Manau, jis yra ypatingas angelas mokytojas, siųstas padėti man geriau suprasti meilę, kad savo įžvalgomis galėčiau pasidalyti su jumis.

Parodęs, kaip fiziškai matyti meilės galią, bevardis angelas pradėjo mane mokyti įvertinti jos stiprumą. Andai man buvo tik šešeri ar septyneri, tad angelas pamokė naudotis pirštais. Kai mano matoma meilė būdavo trijų balų stiprumo, du mano rankos pirštus jis užlenkdavo, o tris palikdavo ištiestus. Tai darydavo stovėdamas man už nugaros, bet kai pamėgindavau atsigręžti ir jį pamatyti, man sutrukdydavo kažkokia fizinė jėga.

Jei matuoti meilės galią būčiau mokiusis suaugusi, manau, angelas man būtų nurodęs kitą būdą. Bet aš taip išmokau, ir po šiai dienai taip matuoju.

Dažniausiai regiu meilę, kurios stiprumas yra nuo vieno iki dešimties balų, bet kartais man nusišypso laimė išvysti daug stipresnę meilę. Tokią vadinu šimtabale. Vaikystėje, kai bevardis angelas mane mokė šių dalykų, šimtas man atrodė didžiausias skaičius.

Nuostabu regėti šimto balų stiprumo meilę. Tai tyra iš žmogaus sklindanti meilė. Vis dėlto ją sunku apibūdinti; ji skaidri it krištolas, kupina šiltos šviesos, meilės jėga spindi aplink žmogų ir sklinda iš jo.

Regėdama šitokią meilę nepaprastai džiaugiuosi. Jaučiuosi tokia pakylėta, kad beveik prarandu žadą. Ji paliečia man širdį ir pakursto mano pačios meilę. Net po kelių savaitių tebejaučiu jos poveikį.

Nežinau, ar meilės galią jaučiu kitaip nei visi. Angelai man sakė, kad kiekvienas turi galimybę pajusti meilę. Vis dėlto angelai man padeda itin aiškiai suvokti meilę ir išmokė mane regėti ją kūno akimis, tad gali būti, kad šiuo atžvilgiu esu jautresnė už kitus.

Pasak angelų, Dievas man leido matyti meilės galią, kad kurstyčiau meilę kitų širdyse.

Mums visiems būdinga įgimta tyra meilė. Būdami kūdikiai iščiose, mylime besąlygiškai. Kiekvienas iš mūsų, nesvarbu, lauktas ar ne, sunkiai ar lengvai nešiotas, gimęs spinduliuojame tyrą meilę. Naujagimis jaučia, kad yra tobulas ir vertas meilės, jis tyrai myli save ir visus aplinkinius.

Tačiau meilės jėga kone iškart ima silpti. Net jei mama ir tėtis jį be galo myli, kūdikis pamažu pajunta mūsų pasaulyje tvyrantį šaltį ir meilės stoką, tad ima gintis, širdyje užrakindamas meilę.

Bevardis angelas man atskleidė, kaip atrodo širdyje uždaryta meilė, kai buvau maždaug aštuonerių. Gyvenome pas pusseserę Balimune, nes įgriuvo mūsų trobos Senajame Kilmainhame stogas. Vieną gražią pavasario dieną viena

ėjau iš parduotuvės, nupirkusi mamai pieno. Šalia pasirodė bevardis angelas. Tarp gatvėje žaidžiančių mažų berniukų angelas man parodė vieną liesą maždaug penkerių metų vaiką su šortukais ir išsipašiusiais maškinėliais ir paprašė atidžiai jį stebėti. Man žiūrint, berniukas atsigrėžė. Angelas man leido išvysti lanką, veržiantį berniuko liemenį ties širdimi. Sunku jį apibūdinti; buvo skaidrus, kaip ledo lytis, bet kietas ir šaltas.

Meilę jis uždarė širdyje, kad nebebūtų skaudinamas. Angelas manęs paklausė, ar ką nors jaučiu. Jutau berniuko nuoskaudą ir kančią, taip pat meilę, kuriai neleidžiama ištrūkti. Buvo be galo skaudu.

Panorau jį apkabinti. Priėjusi arčiau jo akyse pamaciau ašaras. Pasisveikinau ir padaviau jam ranką, bet jis nusigrėžė.

Angelas man paaiškino, kad jis užrakino savo meilę, tad bijo mano ar kieno nors kito šilumos. Gailėjausi, kad kišenėje neturiu saldainių – būčiau jį pavaišinusi. Buvau aštuonerių ir mažčiau kaip aštuonmetė, tad paklausiau angelo, ar saldainiai padėtų. Angelo veido nemačiau – niekada jo nematau, – bet pajutau, kad jis šypsosi aiškindamas man, jog kiekvieno, net nepažįstamo žmogaus gerumo ir meilės ženklas jam padėtų išlaisvinti šiek tiek meilės.

Kartais savo meilę išlaisviname nejučia. Kai išgirstame apie tragediją kitame pasaulio krašte, mus apima begalinis

liūdesys ir gailestis. Nepažįstame nelaimės aukų, bet užjaučiame jas. Tai pakursto mūsų meilę, ir dalis jos išsilaisvina.

Prisimenu, kai buvo paskelbta apie 2004 metų cunamį Pietryčių Azijoje, gatvėje sutikau moterį. Aš dar nebuvau girdėjusi apie tragediją, tad stebėjauisi matydama iš jos sklindančią didžiulę meilę ir svarsčiau, iš kur ji kyla. Iš kiekvienos jos būties dalies verpetais tryško meilė. Regis, stiprūs jausmai nugriovė jos pasistatytą gynybinę sieną, kad apsisaugotų nuo meilės kančių.

Meilė – tai jausmas. Stiprūs jausmai išlaisvina širdyje slypinčią meilę, nors ir bandome ją sulaikyti. Dauguma mūsų kiek įmanydami stengiamės neleisti širdyje kilti meilei, susilaikyti nuo atjautos. Manome, kad jei koks nors įvykis nesusijęs su mumis tiesiogiai, neverta jaudintis – juk jis nekeičia mūsų gyvenimo. Tačiau tai netiesa. Kai uždraudžiame sau jausti, pavyzdžiui, mylėti ir atjausti kitas, netgi nepažįstamas, žmogiškąsias būtybes, prarandame dalį žmoniškumo ir leidžiame suklestėti tokiems jausmams kaip neapykanta ir pyktis. Tampame šaltesni netgi mums svarbiems žmonėms.

Dažnai užmirštame rūpintis savimi ir mylėti save. Angelai mane moko, kad, norėdami būti laimingi, turime mylėti save. Jie man paaiškino, jog dauguma žmonių per menkai save myli. Regis, esame užmiršę, kaip svarbu mylėti save.

Bevardis angelas, iš kurio labai daug sužinojau apie meilę, išmokė mane atpažinti į save nukreiptos meilės

galią. Tiesą sakant, vaikystėje retai matydavau tokią meilę – ji nebuvo būdinga mano šeimos nariams. Prisimenu, pirmąkart ją išvydau būdama septynerių ar aštuonerių. Pas senelę šventėme Kalėdas. Susirinko daug žmonių. Bevardžio angelo paprašyta pasižiūrėjau į svetainę. Ten ant didelio, patogaus krėslo ranktūrio sėdėjo mano dėdė Piteris. Iš jo sklindanti meilė plūstelėdavo į priekį ir grįždavo atgal tarsi banga. Mačiau, kad tai tokia pati meilės galia, kokią regėjau tvyrant tarp mamos ir tėčio, bet toji iš dėdės sklindanti meilė užliedavo jį patį. Jis atrodė laimingas tiesiog būdamas savimi.

Jo meilė sau buvo nuostabi; man norėjosi būti su juo. Tą akimirką jis pastebėjo mane ir pasišaukė. Laiminga įsitačiau jam ant kelio, jaučiau ir mačiau jo meilę sau, mane tai guodė ir ramino. Kartais sukikendavau, ir dėdė Piteris klausiamai pasižiūrėdavo į mane, lyg svarstyty, ką sau galvoja tas juokingas mažas vaikas.

Meilė – sau ar kitam – padeda atrasti ryšį su savo siela ir tapti dvasingesniam. Jei iš šios knygos išmoksite vieno vienintelio dalyko – labiau mylėti save, smarkiai pasikeis jūsų ir jus supančių žmonių gyvenimas. Kitame skyriuje plačiau papasakosiu, kodėl tai taip svarbu ir kaip galite stipriau save pamilti.